

— Олеле, пари!

Котелът бѣше пълень съ гореща вода.

— Не ща другия подаръкъ, не ща другия подаръкъ! — завика Димчо и побѣгна.

Но царътъ се обади:

— Не, което си искалъ, ще го получишь. Като не го иска самъ, дайте му го вие! — заповѣда той на слугитѣ си.

Единъ слуга грабна кофата,

дето бѣше скритъ последниятъ подаръкъ, и я обърна върху главата на Димча.

А кофата бѣше пълна съ вода, разбъркана съ сажди.

— Олеле! Олеле! — записка Димчо, но каквото стана стана. Когато Димчо се погледна въ царскитѣ огледала на стениѣ, какво да види — бѣше заприличалъ на дяволъ!

Разбра той, защо царътъ му даде такива подарѣци и засрамень си отиде. А царътъ засмѣнъ повика другитѣ внуци на дѣда Злати и всичкитѣ ги награди богато.

Оттогава Димчо вземаше вече само това, което сами дѣдо и баба му подаряваха, и никога не искаше чуждото.

Емилъ Кораловъ

ПРОЛѢТЬ ИДЕ

Въ полето оголѣло,
въ полето потъмнѣло,
сиѣжець тукъ-тамъ бѣлѣй —
кокичето се смѣй,
подъ всѣки храсть и трънъ,
подало се навънъ.
То знакъ е за свѣта:
пристига пролѣтьта!

И радостната трѣпка
разпуква всѣка пшпка,
поникватъ семена. —
И, като знамена,

надъ тихитѣ поля
шумятъ, шумятъ крила.
Тѣ носятъ ни вестъта:
пристига пролѣтьта!

Отъ радостъ полудѣли,
врабчета сж запѣли.
Въвъ всѣки селски дворъ
пристига тѣхний хоръ.
Съ подскачане и викъ
и съ весель чуруликъ,
тѣ крѣскатъ отъ плета:
пристига пролѣтьта!

С. Цанкова Стоянова